

Páskándi Géza

[Minden az özvegyiséghez szoktat]

*Minden az özvegyiséghez szoktat
titeket, minket, kedvesem. Egy utazás
pozsgás magyar vidékre... s a falu.
Ahová egymás nélkül megyünk.
Sok-sok különhálás
a másik szobában.
Sok-sok magány gyűl össze a halálban.
Az is lehet, gyűjtőnév dolga ez,
s minden élet gyűjtőneve: halál.
Vagy hívó szó vagy hajtó, nógató,
mint juhászoké ott fenn a hegyeinkben,
midőn a nyáját megint karámba
terelik ...Egy kedves puli mérges csaholása...
Minden az özvegyiséghez szoktat
titeket, minket, kedvesem. Minden élet,
ami külön síneken fut.
A mi Erdődünk felé: Kolozsvár!
Az időt várja a fehér hintaló.
A zugba álmosan, nyihogva se.
Vagy lessük az idő gesztenyésnénijét
Nagybányán, ki majd kikaparja
a parázs közül a Végtelen Megoldást.
Minden az özvegyiséghez szoktat
kedvesem... minden külön-külön utazás.
Hiába olyan, mintha sziámiak
iker teste zötyögne más-más vonaton.
Abszurditás egészen! Akkor is.
Mint lányunk élete is ahogy külön fut...
Mi nem sziámiként születtünk,
idegenül. Szerelem, hogy
sziámiként halunk,
ha kicsit később is
vagy akár nagyon...
Én reád gondolok, s te rám...
S e párhuzamban, mely olyan cúgos
– nyitott ajtók – majd és mindíg
csak találkozhatunk...*

Bp. '94. márc. 30.